

	Hamborg-Notering	Fabrikernes Notering.	Overpris.
1. December 1909	9,07 Ø.	17 $\frac{1}{2}$ Ø.	8,17 Ø.
12. Januar 1910	11,69 —	20 —	8,31 —
23. Februar 1910	12,24 —	20 $\frac{1}{2}$ —	8,26 —
2. Marts 1910	12,82 —	21 —	8,18 —
29. Juni 1910	13,31 —	21 $\frac{1}{2}$ —	8,19 —
7. September 1910	11,62 —	21 $\frac{1}{2}$ —	9,88 —
11. September 1910	11,38 —	19 $\frac{1}{2}$ —	8,12 —
29. September 1910	9,27 —	18 —	8,73 —
24. Oktober 1910	8,53 —	17 —	8,47 —
27. Oktober 1910 til 16. Februar 1911 . . .	7,82 —	16 —	8,18 —

Som man ser, varierer De danske Sukkerfabrikkers Overpris i dette lange Tidsrum fra 8,12 til 9,88 Ø. pr. Pd.

Dermed synes det givet, at det tyske Sukker havde Betingelser for at konkurrere med det danske her i Landet.

Indførselstolden for Melis er 5 Ø. pr. Pd., og Raffineringsomkostningerne for Roesukker kunne sikkert ikke sættes højere end til 3 Ø. pr. Pd. Det paastaas endogsaa, at man med de nyeste tekniske Hjælpemidler kan komme ned til en lavere Udgift.

Man vil altsaa se, at efter at Tolden var betalt med 5 Øre og Raffinaderiudgifterne med 3 Øre, saa var det tyske Sukker endnu fra 0,12 til 1,88 Øre billigere pr. Pd. end det danske.

Det tyske Sukker kunde saaledes endogsaa bære den forøgede Fragt fra Tyskland og hertil (den andrager sikkert ikke $\frac{1}{2}$ Øre pr. Pd.) uden derved at naa op over De danske Sukkerfabrikkers Priser, men alligevel gik Indførselen af Sukker tilbage, thi hverken de tyske eller det eneste danske Raffinaderi udenfor Monopolet kunne komme ind paa det danske Marked.

Yderligere Bevis for de danske Fabrikkers Monopolstilling er [ufornødent. De danske Sukkerfabrikker have tilrevet sig Magten over Grossererne, Magten over Detaillisterne og Magten over Forbrugerne samtidig med, at de, som ovenanførte Tal godtgøre, ikke alene udnytte Toldlovens fulde Beskyttelse, men endogsaa de højere Fragttakster for det udenlandske Sukker.

Derfor er Toldbeskyttelsens Ophævelse ikke tilstrækkelig Garanti mod Udbytning af Befolkningen. I lige Maade giver Monopolselskabet heller ikke Roedyrkerne og derigennem store Dele af det danske Landbrug tilstrækkelig Garanti for sikre Tilstande. Ganske vist tror Mindretallet ikke paa de Røster, der spaa en Sukkerkrig mellem de store europæiske Sukker-Monopoler. Brüsseler-Konventionen og den stadig mere og mere centraliserede Kapitalmagt ville sikkert hindre dette. Men udenfor Mulighedernes Grænse er en saadan Krig heller ikke, og hvis den kommer, da vil den selvfølgelig først og fremmest ramme Roedyrkerne, ligesom fleraarig Misvækst kan ramme Roedyrkerne, saa mange Gaardmænd kunne blive nødsagede til at sælge deres Gaarde, da det vil være dem umuligt at overholde indgaaede Kontrakter med Fabrikkerne.

Saaledes yder Privatdriften ingen Sikkerhed overfor Roedyrkerne, hvorfor Mindretallet ogsaa af denne Grund finder Statsdrift ønskelig.

Et saadant Skridt vil da være fuldt ud forsvarligt i Henhold til Grundlovens § 82, og dette Skridt kan gennemføres uden større Vanskeligheder.

De danske Sukkerfabrikker, heri indbefattet Fabrikken i Nykøbing, danne saa enkle og centraliserede Virksomheder, at de meget let kunne overgaa og ledes